

Chương 1

Ở Hồng Kông xuất hiện một tổ chức thần bí Tường Hòa Hội Quán, chủ nhân là “Kỳ Lân Vương” Đằng Tuấn, nhưng ngũ đại gia tộc danh nghĩa sản nghiệp vẫn như cũ cai quản không có đổi động, Đằng Tuấn hy vọng Ngũ Hành Kỳ Lân tiếp tục thay hắn nắm giữ sự nghiệp, chỉ cần định kỳ có thể báo cáo với hắn.

Bởi vậy, hy vọng ban đầu nghĩ đến năm gia tộc có thể thoải mái cùng đương nhiệm đương gia lại lần nữa tan biến, mọi người tâm tình thậm chí so với trước kia càng thêm trầm trọng, ngẫm lại, không thể thoát khỏi gánh nặng trên vai, trên cao bọn họ còn có chủ tử, ai còn hội cao hứng được?

Vũ Bộ Vân [Hỏa Kỳ Lân] nghiêm mặt rời hội quán, trước khi đi còn không ngừng nguyên rủa: “Này là cái dạng chủ nhân gì? Hắn thì ở một bên hưởng thụ, chúng ta thì làm trâu làm ngựa bán mạng cho hắn, khổ sai loại này ta không làm! Lúc thì hắn đem Vũ gia thủy vận thu hồi đi (thu hồi quyền lực), lúc thì liên tục mình chủ chương (ra mặt nắm quyền), đừng hy vọng ta sẽ mặc hắn sai phái.”. Quả thực bất quá chỉ là một đứa “Tiểu quý” mà lại vênh mặt hát hàm sai khiến hắn.

“Người làm cái gì vậy? Hắn vừa mới vào hội quán, đối với sự nghiệp của ngũ đại gia tộc đều còn đương xa lạ, hắn không thể ngay lập tức tiếp nhận hết toàn bộ?” Đinh Dục [Kim Kỳ Lân] lên tiếng. Hắn không thể không khai đạo Vũ Bộ Vân. Tuy rằng hắn cũng ước gì có thể mang cả gia tộc bỏ qua một bên, mang theo thê tử Du Hiểu Tịnh của hắn đi chu du thế giới, nhưng tình hình trước mắt xem ra, Đằng Tuấn tựa hồ vô tình thâm tóm được hết thủy ngũ đại gia tộc bọn họ. Hắn không biết Đằng Tuấn suy nghĩ cái gì, bất quá, giữ nguyên hiện trạng cũng không phải là không tốt.

“Đúng vậy! Ta nghĩ, hắn có khả năng còn có cái chủ ý gì khác.” Lâm Kiếm Hi [Mộc kỳ lân] vẫn chờ xem Đằng Tuấn lộ ra chân diện mục, hắn tin tưởng chủ tử (năm nay vừa mới hai mươi tuổi) vẫn chưa hiện ra bản tính chân chính của hắn, Đằng Tuấn tựa hồ còn kỳ vọng bọn họ về Ngũ Hành Kỳ Lân.

“Còn có thể có cái gì chủ ý gì? Hắn căn bản chính là khinh thường chúng ta. Các người xem, hắn còn đặc biệt nói móc ta đừng đem Vũ gia ‘Ngoạn’ rớt! Người này, quả thực muốn chọc giận ta!” Vũ Bộ Vân cảm thấy Đằng Tuấn nói câu kia làm tổn hại hắn, trong lòng thực cảm thấy căm giận.

“Hắn là cố ý muốn chọc giận người, Bộ Vân, đừng để ý làm gì.” Giang Trùng [Thủy kỳ lân] biết Vũ Bộ Vân vẫn đang bốc hỏa nên ra sức khuyên giải! Đằng Tuấn giống cái tiểu hài tử nghịch lửa, càng không ngừng đối Vũ Bộ Vân ra sức đốt lửa, chọc hắn càng thêm tức giận, mà Đằng Tuấn thì chính mình lại ở một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chờ xem núi lửa bùng nổ.

“Chọc ta? Vì sao? Chúng ta có năm người, vì sao hấn chỉ muốn chọc ta?” Vũ Bộ Vân cảm thấy khá hồ đồ về việc này.

“Hoặc là, hấn kỳ thật rất thích ngươi.” Phương Đăng [Thở kỳ lân] tiếp lời nói. Hấn là người luôn thích trêu chọc, ắt hấn nhìn đối phương khó chịu hấn rất cao hứng.

“Thích?” Vũ Bộ Vân kêu lên một tiếng. “Đừng nói giỡn.”

“Các ngươi hai cái tiểu quý tuổi xấp xỉ nhau, ta nghĩ là hấn coi trọng ngươi, chúc mừng!” Phương Đăng hai tay khoanh trước ngực, nửa năm qua do không chú ý chỉnh chu tóc hấn cơ hồ đã dài đến bả vai, trước trán lại so le cao thấp không đồng đều hướng hai bên, khiến cho hé ra khuôn mặt hơn phân tiêu sái cùng cuồng tứ.

“Đừng nói nữa! Nghe vậy ta nổi cả da gà.” Vũ Bộ Vân lắc lắc thân mình

“Ha ha ha, được chủ ban ân, có cảm tưởng gì?” Phương Đăng miễn cưỡng nở nụ cười.

“Chết chắc rồi! Thật là! Được “Chủ” ban ân kiêu đó còn có thể sống nổi sao? Phương Đăng, người thật đúng là thích nói giỡn”.

Phương Đăng vừa nghe xong lại càng cười to.

Đình Dục cùng Giang Trùng nhìn nhau, ngoài mặt thì cười cười nhưng trong lòng đối với Phương Đăng vẫn lo lắng không thôi. Phương Đăng rất lâu rồi đã có một đoạn thời gian trầm tư cảm xúc, tuy rằng hấn vẫn như cũ chuyện trò vui vẻ, nhưng nếp nhăn trên mặt lại lặng lẽ tiết lộ tâm sự.

Mọi người đều biết, hấn đối với cái chết của Quan Cẩn Chi vẫn như cũ không thể quên được.

Nói lên Phương Đăng cùng Quan Cẩn Chi hai người gian nếu có chút giống như vô tình tố, Giang Trùng hơn nữa tự trách không thôi. Nửa năm trước, Quan Cẩn Chi lấy việc báo thù mà từ từ tiếp cận Giang Trùng, nàng cũng vì mẫu thân mà hướng Tường Hòa Hội Quán cùng hấn lấy lại công đạo. Sau một thời gian tiếp xúc, Giang Trùng mới phát giác ra nàng đúng là muội muội cùng cha khác mẹ với mình, nhưng mà, khi hấn biết mình không phải là đứa con nối dòng duy nhất của Giang gia thì Quan Cẩn Chi vì cứu hấn mà hy sinh chính mình, táng thân ở Los Angeles bởi tròng đại hỏa lý...

Phương Đăng trong quãng thời gian đó đã cùng Quan Cẩn Chi có nhiều tiếp xúc, hai người tuy rằng thủy hỏa bất dung nhưng đồng thời lại hấp dẫn lẫn nhau, cũng không tự chủ mà sinh ra cảm tình. Nếu Quan Cẩn Chi không chết, có lẽ hai người bọn họ có thể ở cùng nhau cũng không chừng.

Ai! Nên nói như thế nào về chuyện tình cảm này đây? Giang Trùng cũng bao lần cảm thán.

“Ngươi cười đi! Đợi cho hấn đối phó ngươi sau, ta xem ngươi còn cười nổi không!” Vũ Bộ Vân lần đầu tiên dám can đảm lớn tiếng với Phương Đăng,

trước giờ trước mặt Phương Đăng hẳn đều không dám làm càn, càng không dám so với hẳn cao hơn nửa cái đầu nhưng hôm nay đang trong lúc phát tiết nên ai cũng không sợ.

“Gì? Tiểu quý ngươi hôm nay ăn thuốc nỏ? Sao lại phát hỏa như vậy.” Phương Đăng cảm thấy loại chổng đối này rất mới mẻ.

“Ta nói rồi, đừng gọi ta là tiểu quý! Tiểu quý chính là ở bên trong...” Vũ Bộ Vân chỉ tay về hướng kia, Đăng Tuấn vừa vặn xuất hiện đi tới, hại hẳn xấu hổ chỉ tay giữa không trung.

“Người nào tiểu quý a?” Đăng Tuấn thanh âm ôn hòa có loại ma lực từ tính, phi thường đặc biệt.

Ngũ Hành Kỳ Lân không hẹn mà cùng nhìn về phía chủ tử bọn họ, chỉ thấy hẳn vẫn là một thân đường hoàng tiến vào, tươi cười đi đến trước mặt bọn họ, vừa vặn tới kịp nghe thấy Vũ Bộ Vân oán giận.

“Không có gì!” Đinh Dục thay Vũ Bộ Vân lên tiếng giảng hòa.

“Ta quả thực là đưa tiểu quý làm người khác ghét?” Đăng Tuấn hai tay đặt sau lưng, lưng thưng đi đến bên người Vũ Bộ Vân, cúi đầu ngắm hẳn liếc mắt một cái, rõ ràng nghe qua là đang đùa cợt chính họ, nhưng khẩu khí tác lý, tất cả đều nhìn về phía Vũ Bộ Vân.

Vũ Bộ Vân trong trường hợp này sa sầm nét mặt, từ sau khi Đăng Tuấn xuất hiện, hẳn không đếm được chính mình đã bị tiêu khiển mất bao nhiêu lần, tình huống có tình đối mặt chủ tử giảng co căn bản là không hề có phần thắng cuộc.

Thật sự là xui tới cực điểm! Ai bảo hẳn thân phận kém xa so với người ta, và lại bọn họ ngũ đại gia tộc vẫn là đối với Đăng gia trung phó! Nghĩ đến liền nôn, hẳn ngay cả kiêu ngạo hay lập trường đều không có, đời này nhất định là bị Đăng Tuấn cười trên đầu.

“Bộ Vân tính tình vội vàng náo động, ngươi đừng để ý.” Giang Trùng cũng thay Vũ Bộ Vân nói chuyện. Ayyy! Hẳn đã thấy hai người kia trong lúc đó sóng ngầm mãnh liệt.

“Nghe các vị phân thượng (nói giúp), ta sẽ không cùng hẳn so đo, dù sao Vũ gia thủy vận tương lai còn trong tay hẳn thao túng, ta nếu đắc tội hẳn, làm không tốt sẽ bị hẳn ngày nào đó thay ta lấy mất đầu trên cổ ta, vậy thì khả nguy rồi!” Đăng Tuấn khoe miệng cười mỉa, cầm trụ chính mình, nhìn Vũ Bộ Vân bằng đôi mắt tóe ra lửa.

“Ngươi...” Nghe những lời này giống như cái tiểu quý hai mươi tuổi không có lễ phép. Tốt xấu gì thì hẳn cũng lớn hơn bốn tuổi. Người này..., người này... rõ ràng làm hẳn tức chết mà. Vũ Bộ Vân bị kích, giận sôi lên.

“A, mùi thuốc súng dày đặc! Các vị có ngủ thấy không?” Đăng Tuấn chớp mắt ra vẻ bồn chồn, làm bộ nhìn chung quanh tìm kiếm nơi phát ra.

Phuong Đằng cùng Lâm Kiếm Hi đã muốn nhịn không được cười ra tiếng.

Đinh Dực cùng Giang Trùng vỗ vỗ Vũ Bộ Vân, ra ý trấn an hẳn.

Ta muốn làm thịt hẳn! Một ngày nào đó, tay của ta nhất định hội không nghe ta sai khiến mà làm thịt hẳn! Vũ Bộ Vân hai tay nắm chặt, như thế nào cũng nhịn không được mà tức giận.

“A! Đúng rồi, ta có việc muốn cùng Phuong Đằng nói chuyện riêng, có thể chứ?” Đột nhiên đổi đề tài, Đằng Tuấn nhẹ nhàng phá đi bầu không khí căng thẳng.

Vũ Bộ Vân tức giận vô cùng. Luôn như vậy! Trước đem hẳn ra đốt cháy sau lại nhân từ bỏ qua ý định trêu chọc, hại hẳn một cỗ khí ức chế không ra, nội thương thảm trọng! Đáng chết.

Đinh Dực mỉm cười, tuy nói Đằng Tuấn sớm trưởng thành, tính tình thâm trầm quá mức, nhưng hẳn vẫn có thể nhìn ra người này vẫn chưa đánh mất tính trẻ con, cứ như vậy mà tìm Vũ Bộ Vân vui vẻ, lấy những việc không ảnh hưởng đến toàn cục ra mà vui đùa, cố ý tạo ra cái tình huống “khẩn trương”. Trên cơ bản, hẳn cũng không khó ở chung, đương nhiên Vũ Bộ Vân khẳng định sẽ không nhận thức được điểm này.

“Chúng ta đây đi trước. Bộ Vân, ngươi cũng sớm một chút về nhà đi!” Hẳn lớn tuổi nhất, dù sao cũng phải có bộ dáng đại ca mới được.

Vũ Bộ Vân quay đầu lại hướng Đằng Tuấn liếc mắt một cái, thở phì phì rời đi, hướng ra khỏi Tường Hòa Hội Quán, mang theo một đồng uế khí.

Đinh Dực, Giang Trùng cùng với Lâm Kiếm Hi cũng lần lượt rời đi, chỉ khoảng nửa khắc, chỉ còn lại có hai người Đằng Tuấn cùng Phuong Đằng.

“Có chuyện gì sao?” Phuong Đằng chủ động hỏi. Hẳn đối Đằng Tuấn có ấn tượng mạnh về năng lực của hẳn, một nam tử hai mươi tuổi có thể như vậy vững vàng với khí thế mạnh mẽ quả là khó có được, bất quá, người này đối với hẳn vẫn chưa biểu hiện ra một tướng mạo khác, thật làm người khác tò mò.

Đằng Tuấn thông thả đi đến, hai tay khoanh trước ngực, thản nhiên nói: “Ta có việc muốn mời ngươi hỗ trợ.”

Hỗ trợ? Quá khách khí! Phuong Đằng thật đúng là không biết có chuyện gì mà Đằng Tuấn làm không được, thật ra muốn hẳn hỗ trợ cái gì??

“Mời nói.”

“Ngươi có nghe qua về Trịnh Hồng Đạt cùng Đỗ Gia Vân hai người này chưa?” Đằng Tuấn mặt giấu ở chỗ khuất nên không thấy rõ biểu tình.

“Ân, một người là trùm hắc đạo ở Đông Nam Á, một người là chính giới danh nhân ở Hồng Kông.” Phuong Đằng thâm nghĩ chuyện này ắt hẳn là có liên quan đến hai người này.

“Bọn họ hai nhà trước đã quyết định đám hỏi, thay nữ nhân quyết định hôn sự.”

“Đúng vậy, báo chí đăng tin không ít.”

Cũng khó trách giới truyền thông chứa nhiều phỏng đoán, Trịnh Hồng Đạt ở khắp Đông Nam Á nổi danh cường hãn, theo phần tử hắc đạo mà trở thành người có sản nghiệp, quá trình truyền kỳ này làm cho người ta lú lỏi. Nghe nói hắn còn nắm trong tay thế lực hắc đạo, ngầm giúp hắn trong việc nạp tù tài phú. Mà Đỗ Gia Vân lại là chính trị vọng tộc, trong lý lịch là người theo chính phái, xem như đã đạt thành tựu tốt nhất, không chỉ nổi danh trong chính giới mà còn lãnh đạo một tập đoàn xí nghiệp khổng lồ, thân phận không giống bình thường. Như vậy hai loại người [trông đánh xuôi, kèn thổi ngược] cư nhiên lại muốn kết thành thân gia, các phóng viên thích nghiên cứu tám màn đen làm sao có thể buông tha cái loại đề tài hiểm có này?

“Đỗ Gia Vân đã tâm quá lớn, hắn sau khi có được danh vọng cùng tiền tài, tiếp theo liền mộng tưởng muốn nắm giữ quyền lực, người có biết nguyên nhân hắn hội cấu kết với Trịnh Hồng Đạt?” Đàng Tuấn đặt ra nghi vấn nhỏ.

“Kết hợp thế lực?” Phương Đàng chỉ có thể đoán như vậy.

“Không chỉ thế! Bọn họ còn vọng tưởng ở Hồng Kông này thành lập thế lực mới, muốn đem toàn bộ Hồng Kông nhét vào phạm vi thế lực của bọn họ.”

“Nói như vậy, mục tiêu của bọn họ là chúng ta?” Phương Đàng trong lòng chấn động. Tường Hòa Hội Quán là long lão đầu đại ở Hồng Kông là một việc nghiêm nhiên, nay Đỗ Gia Vân nghĩ đến việc thay đổi trật tự, vậy hiển nhiên là hướng về phía bọn họ.

“Đúng vậy! Đánh Tường Hòa Hội Quán là mục tiêu thứ nhất của bọn chúng, Đỗ Gia Vân biết nếu hắn muốn ở Hồng Kông hô phong hoán vũ thì nhất định phải đánh bại Tường Hòa Hội Quán của chúng ta trước, mà chỉ với lực lượng của hắn thôi thì căn bản là làm không được.”

“Cho nên hắn mới liên hợp với Trịnh Hồng Đạt?” Phương Đàng mi tâm đã bắt đầu tụ lại. Lại có chuyện phiền toái đến đây!

“Đúng vậy, Trịnh Hồng Đạt tài lực hùng hậu, lại là xuất thân từ hắc đạo, hắn ở Đông Nam Á này mới chỉ lui tới vài năm đã muốn không từ thủ đoạn nào thôn tính không ít xí nghiệp, lúc này đây hắn khí thế hùng hổ, muốn cùng Đỗ Gia Vân liên thủ, tính đem Tường Hòa Hội Quán bức ra khỏi Hồng Kông, làm cho hắn đổi vận, có thể buôn lậu thuốc phiện, súng ống ở Hồng Kông.” Đàng Tuấn đối với việc sưu tập tình hình quả thật là phi thường, cho dù là việc gió thổi cỏ lay đều khó thoát pháp nhãn của hắn.

“Như vậy lần này hai nhà đám hỏi cũng chỉ là đề ngụy trang?” Phương Đàng đối với phương thức lợi dụng hôn nhân để đạt thành mục đích cực khinh thường.

“Không, ngược lại, mấu chốt đúng là Đỗ Gia Vân mang nữ nhi duy nhất là Đỗ Tuyết Dương ra nguyện ý cùng Trịnh Hồng Đạt hợp tác.”

“Nga?”

“Vợ chồng Đỗ Gia Vân cũng không hợp nhau, hai nhà tuy rằng đều là vọng tộc, nhưng vợ chồng lại phân chia tài vụ rõ ràng, Đỗ phu nhân bốn năm trước đã đem toàn bộ tài sản sở hữu kế thừa từ nhà mẹ đẻ quá cấp cho nữ nhi duy nhất là Đỗ Tuyết Dương. Vì điểm này, nghe nói Đỗ Gia Vân còn cùng luật sư đại ăm ỉ một trận, nhưng vẫn là không thể thay đổi sự thật, Đỗ Tuyết Dương cứ nhiên đứng tên tài sản, so với phụ thân nàng còn nhiều hơn.” Đàng Tuấn từ chỗ khuất đi ra, thấy rõ đồng tử sắc bén, mắt lóe hỏa diễm không tầm thường.

“Có loại sự tình này?” Tuy cùng ở tại Hồng Kông nhưng Phương Đàng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy việc tư của Đỗ gia.

“Càng khoa trương là, Đỗ phu nhân bởi vì hôn nhân không tốt đẹp cho nên trong di chúc đã bỏ thêm vào phần ngoại lệ, trừ phi Đỗ Tuyết Dương kết hôn, nếu không chính Đỗ Tuyết Dương cũng không thể đứng tên tài sản.”

“Nói cách khác, chỉ cần nàng kết hôn, Đỗ Gia Vân có thể nhân cơ hội này nhất tuyệt bút tiền?”

“Đúng vậy, này cũng là nguyên nhân Trịnh Hồng Đạt giựt giây Đỗ Tuyết Dương.”

“Đỗ Tuyết Dương chẳng lẽ đối với việc phụ thân an bài không hề phản đối?” Bình thường nữ hài tử sẽ không thích loại chuyện bị an bài hôn sự mới đúng, Phương Đàng không thể không hoài nghi việc nữ nhân này có phải ngốc tử hay không.

“Nàng đang bị tình yêu của Trịnh Quỳnh An làm cho mê mẩn!” Đàng Tuấn ý vị thâm trầm ngắm Phương Đàng liếc mắt một cái, lại nói: “Ta muốn người giúp chiếu cố nàng.”

Hắn sớm đã biết bị Đàng Tuấn điểm danh không phải chuyện tốt gì, xem đi, nhiệm vụ đến rồi đây! Phương Đàng âm thầm thở ra một hơi.

“Chuyện gì?”

“Ba ngày sau Đỗ Tuyết Dương phải gả cho Trịnh Quỳnh An, Phương Đàng, ta muốn người đi phá hư hôn sự này.” Đàng Tuấn ánh mắt bán mỉ.

“Như thế nào phá hư?” Phương Đàng nhướng cao đôi mày rậm.

“Đem tân nương cướp đi!”

“Cái gì?” Không thể nào! Kỳ Lân Vương muốn phái hắn đi làm loại chuyện “nghịch chương” này?

“Ta muốn người đi cướp người, bịa đặt làm cho Đỗ, Trịnh hai nhà kết thân gia không thành.” Đàng Tuấn mỉm cười. Hắn thích xem bộ dáng Phương Đàng giật mình, hết thấy hắn đều đã đoán trước.

“Hoang đường! Đây là phương pháp duy nhất dùng để đối phó với Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt sao?” Phương Đăng đa nghi, dường như cảm thấy tâm chủ tử có ý đồ xấu, làm cho hắn cảm thấy giống như bị mang ra vui đùa.

“Bởi vì chỉ cần Đỗ Tuyết Dương gả cho Trịnh Quỳnh An, Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt liền có được tài lực tương đương Tường Hòa Hội Quán chúng ta, ta tuyệt không cho phép Tường Hòa Hội Quán bị nửa điểm uy hiếp.” Đăng Tuấn cười lạnh. Nhớ lại vừa rồi về mặt hắn cùng Vũ Bộ Vân vui đùa thật khác so với hắn lúc này, tinh nhuệ làm cho người ta sợ hãi.

“Cho nên người muốn dùng Đỗ Tuyết Dương kiềm chế bọn họ?”

“Không chỉ kiềm chế, còn có thể tạo thành hỗn loạn.”

Phương Đăng đứng ở tại chỗ, trừng mắt Đăng Tuấn giao hoạt với vẻ mặt sững sờ. Bộ Vân nói đúng, tiểu tử này là thực có điểm đáng ghét. Hắn rất tinh! Tiêu quý này mới hai mươi tuổi mà đã có sáu mươi tuổi tâm kế, thật đúng là không phải kẻ đầu đường xó chợ.

“Như thế nào?” Đăng Tuấn tiến thêm một bước ép hỏi.

“Vì sao lại tìm ta?” Đây là nghi vấn cuối cùng.

“Người đạo này tinh thần rất sa sút, giao người loại công tác kích thích này, cam đoan người có thể nâng cao tinh thần, minh mẫn trở lại.”

Hắn tươi cười mà không chút hảo ý làm cho Phương Đăng rợn cả tóc gáy.

“Phải không?” Phương Đăng cười gượng nói vài tiếng.

“Đúng vậy.” Ngữ khí chắc chắn làm cho người ta biết quyết định của hắn là không thể thương lượng được.

“Nói cho ta biết kế hoạch chi tiết.” Nhận thức được có loại chủ tử này, Ngũ Hành Kỳ Lân ai cũng không thể thoải mái! Phương Đăng hy vọng những Kỳ lân khác có thể nhận thức rõ về việc này.

Đăng Tuấn đem hết chi tiết nói rõ một lần, vẻ mặt lộ ra đắc ý tươi cười. Hắn có thể cam đoan lúc này đây đã có thể thu phục được “Thỏ kỳ lân”. Về phần khác, từ từ sẽ đến, hắn tuyệt không gấp.

Đỗ Tuyết Dương đứng ở Chanel – quây chuyên kinh doanh phục sức, có chủ ý muốn chọn một bộ trang phục tốt nhất, bên cạnh còn được Trịnh Quỳnh An săn sóc, giúp nàng tuyển lựa. Hắn còn khen: “Trên cơ bản đáng người nàng đã đẹp nên mặc gì cũng đẹp cả. Nhưng nhân dịp này có thể triển lộ hết đáng người yếu điệu của nàng thì thật tốt quá.”

Lời lẽ nghe qua đều thật dễ nghe.

Đỗ Tuyết Dương vui vẻ nở nụ cười, không chút do dự nghi ngờ, đi vào phòng thay quần áo.

Một tuần nay, Trịnh Quỳnh An trước mặt ra dáng ôn nhu thân thiết, sau còn đem nàng dỗ dành như một tiểu công chúa, làm cho nàng lần đầu tiên ném mùi

luyện ái tư vị, làm cho cơn tức giận ban đầu khi nghe thấy phải gả cho hắn đều nhanh chóng tiêu tan.

Nhớ tới chuyện lúc trước, khi phụ thân nói tới việc phải kết hôn với hắn, Tuyết Dương còn tức giận đến phát khóc, một mực nói quyết không gả cho một người nam nhân xa lạ, nàng mới hai mươi hai tuổi, không nghĩ sớm như vậy đã bị bố buộc, muốn nàng kết hôn, ít nhất còn phải chờ mười năm nữa.

Nhưng khi Trịnh Quỳnh An xuất hiện trước mặt nàng với dáng vẻ phong độ, nàng không còn cường ngạnh cự tuyệt như trước nữa, ba ngày sau, nàng đã hoàn toàn bị thái độ nịnh nọt của Trịnh Quỳnh An đánh bại, cam tâm tình nguyện tiếp nhận cuộc hôn nhân này.

Lòng của nữ nhân rất dễ bị dụ hoặc! Trịnh Quỳnh An dương dương tự đắc tươi cười, đối với thủ đoạn câu dẫn tiêu cô nương của chính mình bội phục không thôi.

Một khi sử dụng chiêu thức này thì ngay cả nam nhân hay nữ tử khắp thế gian đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn, huống chi là tiểu thư nhà Đỗ gia, chẳng qua cũng chỉ là một con búp bê đơn thuần.

Nói Đỗ Tuyết Dương là búp bê tuyệt không nói quá. Lần đầu tiên gặp mặt, mái tóc dài đen nhánh của nàng cuộn sóng quấn trên đầu y như một cô công chúa, một thân mặc âu phục màu vàng nhạt có ren, thuần khiết, không giống cái dạng nữ tử hiện đại. Nàng từ nhỏ đã bị người nhà che chở thái quá, không hiểu thế sự bên ngoài biến hoá kỳ lạ, thế giới của nàng không có nghèo khó, thiếu thốn, mọi người sùng nàng như sùng con trời, làm cho cá tính nàng trở nên kiêu ngạo tự phụ, không hề phân rõ thị phi. Loại cô gái này, căn bản không cần phí nhiều tâm tư cũng có thể chiếm giữ.

Trịnh Quỳnh An chính là dựa vào việc một tuần qua đều mang hoa tươi, lễ vật đến thăm nàng, làm lay động tâm tư nàng, hơn nữa lúc nào cũng khắc khắc bên cạnh làm bạn, hẳn cơ hồ có thể hướng ba hắn lớn tiếng nói Đỗ Tuyết Dương cùng với gia sản cả trăm triệu đã sắp vào túi hắn, chạy không thoát được!

Tuyết Dương theo phòng thay quần áo đi ra, trên người khoác một bộ đầm phục Đông Phương, kết hợp với màu tuyết trắng trên da thịt nàng càng tôn thêm vẻ tươi nhuận đáng yêu. Trịnh Quỳnh An hít một hơi, không thể không thừa nhận, Đỗ Tuyết Dương thật đúng là bộ dáng không kém, chỉ tiếc, trí tuệ của nàng không thể bì kịp với khí chất bên ngoài.

“Thế nào?” Tuyết Dương dạo qua một vòng, chờ hắn khen ngợi.

“Thật đẹp! Bằng hữu của nàng mà trông thấy nhất định sẽ trầm trồ mà cảm thấy tự thẹn.”

“Thật vậy chẳng?” Tuyết Dương nhìn ý trung nhân của mình, mặt mày hớn hờ có phần xấu hổ.

Trịnh Quỳnh An là người nam nhân đầu tiên đối với nàng ân cần chịu chuộng. Vốn dĩ trước giờ bên mình luôn có một đá bảo tiêu đi theo, ngay cả đến trường

đi học cũng không ngoại lệ, bởi vậy, không có một nam đồng học nào dám can đảm để mắt tới nàng, thậm chí còn không dám cùng nàng nói chuyện, loại hiện tượng này đến khi nàng tốt nghiệp vẫn không có thay đổi. Cho nên, nàng chỉ có một đám nữ tử làm bằng hữu, còn bọn nam nhân thì sớm đã bị bảo tiêu của nàng làm sợ tới mức mới chỉ trông thấy thôi đã muốn trốn đến đại lục Trung Quốc, làm sao còn dám mơ tưởng đến nàng?

Kỳ thật nàng cũng không nghĩ đến việc phụ thân giúp nàng an bài đối tượng lại là loại nam nhân giống như Trịnh Quỳnh An. Hắn không những có ngoại hình mà còn chu đáo cẩn thận săn sóc nàng, đây là dạng bạch mã vương tử mà các nữ hài tử trong thiên hạ đều tha thiết mơ ước có được, cũng khó trách nàng động tâm?

“Ngươi thực khéo ăn nói.” Nàng cười duyên một tiếng, quyết định mặc luôn bộ đồ mới, đem bộ quần áo lúc nãy đưa cho quỳ tính tiền đóng gói lại.

“Cái này ta trả cho.” Trịnh Quỳnh An không buông tha lại một lần nữa biểu hiện vẻ hào phóng.

“Không cần, ngươi đã cho ta nhiều thứ lắm rồi.” Tuyết Dương ngưng ngung vì bản thân làm cho hắn phải tiêu pha, nhưng trong lòng đối với sự hào phóng của hắn vẫn là cảm thấy không quen.

“Chỉ cần là nàng thích, ta đều nguyện ý mua cho nàng.” Sao hả? Đây chính là bộ dạng lấy lòng nữ nhân.

“Thật sao? Vậy thì phải cảm ơn ngươi.” Tuyết Dương nhìn hắn bằng ánh mắt thâm tình rồi cúi đầu mỉm cười.

“Đây là vinh hạnh của ta.” Đối với gia sản tài phú của Đỗ Tuyết Dương thì loại chuyện này so ra có là gì? Trịnh Quỳnh An trong lòng cười trộm.

Vừa lúc trả tiền xong thì điện thoại của hắn liền vang lên. Hắn hướng Tuyết Dương gật gật đầu, đi đến một bên tiếp nghe.

“Gì vậy?”

“Quỳnh An, ngươi không phải nói đêm nay muốn tới sao? Như thế nào? Còn luyến tiếc cái con bé Đỗ gia búp bê kia à?” Một thanh âm truyền đến, đó là nữ nhân của Trịnh Quỳnh An.

“Không phải bảo ngươi đừng gọi đến sao? Chờ một chút, búp bê muốn đi tham gia tụ hội với đồng học, ta sẽ có thời gian đi tìm ngươi thôi!” Trịnh Quỳnh An không kiên nhẫn nói.

“Thực bội phục, ngươi như vậy có kiên nhẫn dỗ tiểu hài tử, thế nào, ngươi bị nàng mê hoặc rồi à?”

“Làm sao có thể? Nếu không phải vì hôn sự, ta sẽ không lãng phí thời gian mà đi theo nha đầu ngốc này. Đây cũng là một dạng công tác, ngươi ngoan ở trên giường chờ ta, ta lập tức qua liền.”

Vội vàng tắt điện thoại, vừa vặn Tuyết Dương đi đến phía sau hẳn, hỏi: “Ai gọi đến vậy?”

“Nga, thư ký công ty. Không có việc gì.” Trịnh Quỳnh An cũng không thể để lộ ra bộ dáng thật của hẳn, hẳn ở trước mặt Tuyết Dương diễn tốt vai tình nhân, nhưng vốn bản tính háo sắc, hẳn thường tìm vui bên ngoài, phát tiết dục vọng.

“Chúng ta có thể đi rồi sao?”

“Đương nhiên.”

Hai người lên xe hướng địa điểm tụ hội chạy tới. Tuyết Dương vốn định lôi kéo Trịnh Quỳnh An cùng tham gia đồng học tụ hội, làm cho bằng hữu biết trượng phu tương lai của nàng là một nam nhân oai phong cỡ nào, nhưng Trịnh Quỳnh An nói hẳn còn có việc, thật sự không thể tham dự, nên nàng đành thôi.

Đến khách sạn Hilton, Trịnh Quỳnh An phân phó nàng nói: “Tụ hội sau khi kết thúc thì chờ ta tới đón, đừng trở về một mình.”

“Ta biết.” Tuyết Dương cười gật gật đầu. Cảm giác được quan tâm như vậy thật sự là ngọt ngào.

“Ta đây phải đi rồi.” Trịnh Quỳnh An lộ ra biểu tình lưu luyến không muốn rời, nhưng chân lại dồn sức nhấn hết ga, hiện tại trong đầu hẳn chỉ nghĩ đến bóng dáng mỹ nhân đang chờ hẳn, làm sao lại có thời giờ cùng tiểu thư Đỗ gia khó khăn chia lìa.

Tuyết Dương mê say đi đến nhà ăn của khách sạn ở lầu một. Khi ngang qua trước gương, nàng không khỏi nhìn lại chính mình trong gương, hai gò má ửng hồng, khuôn mặt khả ái, quần áo mới gọn gàng khiến nàng thêm xinh đẹp, duy độc một điểm là đầu tóc buộc như công chúa nên có điểm trẻ con. Nàng bĩu môi, quyết định xõa tóc buông dài xuống, nàng không thể để lộ tính trẻ con của mình, thật không xứng với Trịnh Quỳnh An.

Tháo dây buộc tóc ra, một mái tóc dài như thác nước cuộn sóng rơi xuống, nàng nhất thời trở thành một thực nữ quyến rũ, cùng trang phục trên người hòa hợp, thoát nhìn càng thêm diễm lệ động lòng người.

Một trăm điểm! Nàng vừa lòng gật đầu, hướng một cái bàn toàn nữ bằng hữu đi đến.

“Hi!”

“A, Tuyết Dương! Oa! Người hôm nay thoát nhìn không giống với mọi hôm nha!” Đồng học tốt nhất của nàng – Tiền Tình Phen lập tức kêu to.

“Đúng vậy?” Tuyết Dương cao hứng ngòai xuống.

“Nghe nói người muốn kết hôn, là thật sao?” Mọi người đều rất ngạc nhiên, chưa bao giờ nàng nói qua chuyện luyến ái vậy mà như thế nào liền nói gả là gả? Nhưng lại báo chí truyền thông lại đăng khắp nơi.

“Đúng vậy! Ba ngày sau, các người nhất định phải tới nha!” Tuyết Dương cá tính không dễ kết giao bằng hữu, những người này hơn phân nửa là hướng về phía bối cảnh của nàng mới có thể cùng nàng kết giao, chỉ có Tình Phân là xem như tri giao của nàng.

“Nhanh như vậy? Tuyết Dương, đối phương rốt cuộc là ai?” Tiền Tình Phân lòng cảm thấy tràn đầy nghi vấn.

“Một người họ Trịnh, là Hoa Kiều Indonesia, ba ta giới thiệu nên chúng ta mới quen biết.” Nàng ngượng ngùng cúi đầu.

“Hoa Kiều Indonesia?” Tiền Tình Phân nhớ tới báo chí có đăng tin liên quan đến Đỗ gia và Trịnh gia, nhện không được kéo Tuyết Dương qua, thấp giọng nói: “Nhưng báo chí có viết Trịnh Hồng Đạt là phần tử hắc đạo nổi danh ở Đông Nam Á, người chẳng lẽ không có nghe nói?”

Tuyết Dương vừa nghe sửng sốt, một lúc lâu mới thất thanh cười nói: “Làm sao có thể? Ba ta nói bọn họ là Hoa Kiều a! Hơn nữa Quỳ An tuyệt đối không giống hắc đạo lưu manh.”

“Quỳ An? Trịnh Quỳ An?” Tiền Tình Phân nhíu mi lại, nhớ tới báo chí đối với nhân vật Trịnh Quỳ An này cũng bình phẩm không tốt. Nếu nàng nhớ không lầm, Trịnh Quỳ An hẳn là cái loại “Đại dâm” không hơn không kém mới đúng.

“Ân, đó là vị hôn phu của ta.”

Nhìn bộ dáng nàng với vẻ thâm tình, Tiền Tình Phân thờ dài một hơi, “Người yêu thương hẳn?”

“Đại khái là vậy!” Tuyết Dương từ khoe mắt đến đuôi lông mày, tất cả đều là luyện ái hơi thờ.

“Vậy người càng phải xem báo, Tuyết Dương, ta không biết ba người vì sao phải nói dối người, bất quá người không thể giống như một tiểu cô nương không phân rõ thực hư, đối với chuyện của mình mà thờ ơ, báo chí nói không ít về Trịnh gia báo đạo, người tốt nhất là nên xem qua...”

“Tin tức đăng trên báo chí chẳng qua là do các phóng viên xuyên tạc thêm, như thế nào lại có thể tin được?” Tuyết Dương không thích nhất là xem báo, đương nhiên, Đỗ Gia Vân cũng không muốn nàng xem.

“Rất nhiều việc không phải tin đồn vô căn cứ, Tuyết Dương, mặc kệ tính chân thật của báo chí như thế nào, chỉ cần người xem qua mới là có lợi.” Tiền Tình Phân lời nói thâm thía khuyên bảo.

Tuyết Dương thật sự không quan tâm, nàng chính là bị giáo dục làm cho thành ra như thế, chính là loại thiên kim tiểu thư com dăng đến tận miệng, cho dù là việc gì cũng có người thay nàng chuẩn bị, nàng không có thói quen quan tâm chuyện liên quan đến người ngoài, cứ nghĩ cho dù là trời có sập cũng tự khắc có người thay nàng chống đỡ, căn bản chính là vô ưu vô lo. Loại cá tính này vốn không thể sinh tồn tại cái thế giới này, thật sự rất nguy hiểm.

“Nga?” Tuyết Dương trong lòng nổi lên không ít nghi vấn, Tình Phân biểu tình thực sự chân thật, chẳng lẽ báo chí thật sự viết cái gì không tốt sao?

“Hôn nhân là chuyện cả đời, ta không hy vọng người làm ra chuyện mà sau phải hối hận.”

“Tình Phân, người sao lại nói nghiêm trọng như thế? Chẳng lẽ báo chí thật sự viết chuyện gì không tốt sao?” Tuyết Dương lo lắng hỏi.

“Chính người xem đi! Đừng để bị người ta lợi dụng mà không biết.” Tiền Tình Phân kết thúc bằng một câu đầy trách nhiệm đối với một người bạn...

“Uy! Hai người các người đừng cố ý tách ra nói chuyện riêng được không? Lại đây cùng nhau nói chuyện phiếm thôi!” Bên cạnh đồng học khẽ nhắc một tiếng, không khí lại xao động lên.

Tuyết Dương phát hiện trong lòng như có lớp màn đen che phủ, cảm giác khoái hoạt lúc nãy dần biến mất, nàng còn chưa xem báo, vì sao lại có dự cảm không tốt lắm?

Vì thế mà đến lúc dùng cơm khẩu vị cũng mất hết, cảm thấy thời gian trôi qua sao mà chậm chạp thế.

Đương lúc ấy, ngoài cửa lớn, một chiếc xe thể thao chậm rãi tiến vào trước hành lang khách sạn, Phương Đăng đang từ trong xe đi ra, dựa theo chỉ thị Đăng Tuấn đến xem xem nữ nhân đức hạnh mà ba ngày sau hắn sẽ đối phó là dạng như thế nào.

Đăng Tuấn chỉ quăng cho hắn một câu: “Đỗ Tuyết Dương đang ở Hilton, đi xem nàng đi!”

Cứ như vậy, hiện tại hắn mới có thể đến cái khách sạn nhàm chán này thay vì đến uống rượu ở một tiểu điểm đẹp nào đó.

Nói thật, hắn cũng không hiểu là Đăng Tuấn rốt cuộc đang muốn đùa cái gì, cách hôn lễ hai nhà Đỗ, Trịnh còn có ba ngày, ba ngày này là thời gian có thể đem thiên kim Đỗ gia bắt về, nhưng Đăng Tuấn lại muốn hắn ở hôn lễ hôm đó xuống tay, với lí do thoái thác của hắn là: “Như vậy có vẻ hảo ngoạn!”

“Hảo ngoạn”! Nếu giả sử người phải chấp hành nhiệm vụ lần này là Bộ Vân, hắn cam đoan Bộ Vân hội tức giận đến nỗi mang đao tìm Đăng Tuấn quyết đấu.

May mắn hắn định lực coi như đủ, vẫn kiềm chế được xúc động không ra tay đánh người, nhất thời mới có thể gió êm sóng lặng, ngoạn ngoạn đi vào khách sạn quan sát diện mạo Đỗ Tuyết Dương, miễn cho đến lúc đó giống lời Đăng Tuấn nói, bắt nhầm người rồi!

Hắn đi vào nhà ăn, thân hình cao to anh tuấn với bộ trang phục màu đen, có thói quen để mở vạt áo trước của chiếc sơ mi, hắn tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Nhà ăn không ít đám đông nhưng trong đó đặc biệt có thể thấy được một đám cô gái quần áo với đủ loại mốt đang vây quanh nhau cười đùa.

Phương Đăng hé ra bên dưới một tấm ảnh do báo chí chụp được, nhìn kỹ đó là ảnh chụp Đỗ Tuyết Dương, phóng viên tòa soạn báo chụp thật mơ hồ, nhìn như vậy hiệu quả càng tệ hơn, hẳn kỳ quái nghĩ nếu dùng máy tính của Tường Hòa Hội Quán tra rõ diện mạo Đỗ Tuyết Dương thì hẳn là không khó, nhưng Đăng Tuấn vì sao phải đưa hẳn một tấm ảnh chụp không rõ ràng, còn muốn hẳn tự mình đến xem nữ nhân kia?

Quý dị! Thật là quý dị!

Phương Đăng bất giác cảm thấy có ai đang theo dõi mình, liền nhìn thấy Đinh Dực, con tức đột nhiên bay lên, thật muốn đánh hẳn phun ra mật vàng, nhưng khi ánh mắt lướt qua phía bàn bên kia, nơi phát ra tiếng huyên náo của một nhóm nữ hài tử, một mái tóc dài cuộn sóng phút chốc làm hẳn mất hết cảm quan, bất giác tim hẳn đập nhanh hơn, hô hấp không xong, nói không ra lời.

Cái kia bóng dáng quá giống!

Tóc dài, thân gầy, bóng dáng này cực kỳ giống Quan Cẩn Chi!

Hắn có vài giây quên mất hô hấp, nín thở ngưng thần chờ đợi cái nữ tử kia xoay người lại.

Chậm rãi, tựa như cùng một động tác giống nhau, cái nữ tử kia đứng lên, cúi đầu không biết đang nói cái gì, xong mới xoay người lại...

Lộ ra gương mặt quá giống Quan Cẩn Chi, trong phút chốc cướp mất linh hồn Phương Đăng, hẳn kinh sợ ngồi nguyên vị trí cũ, không thể nhúc nhích, toàn bộ suy nghĩ ngưng đọng, duy có cảm giác khí huyết không thông, hô hấp khó khăn.

Cẩn Chi! Nàng... không chết?

Nghi hoặc này chỉ duy trì ba giây, sau hẳn liền phát hiện chỗ bất đồng.

Không! Không phải, nàng đi đứng tư thái bình thường mà nhẹ nhàng, không giống Cẩn Chi. Đúng vậy, Cẩn Chi có một chân hơi có tật, khi đi sẽ lộ ra, một Cẩn Chi không trọn vẹn như thế đã từng làm tim hẳn đập loạn nhịp.

Mà nữ nhân trước mắt tựa như Cẩn Chi đã bị thương để sửa lại thành lành lặn, hoàn mỹ, khiến hẳn trọn mắt há hốc mồm.

Nàng rốt cuộc là ai? Phương Đăng lòng nóng như lửa đốt chỉ muốn biết đáp án.

“Tuyết Dương, nhớ kỹ phải về xem báo đó!”

Tiếng gọi lớn của Tiền Tình Phân đã đánh thức thần trí Phương Đăng, hẳn vừa nghe cái tên này, lập tức nhớ tới nhiệm vụ.

Nàng kia quay đầu hướng tiền Tình Phân gật gật đầu, mới lại tiếp tục đi ra khỏi nhà ăn.

Nàng chính là Đỗ Tuyết Dương? Là tân nương hẳn muốn cướp?

Đây chẳng phải là quá khéo sao?

Phuong Đăng cơ hồ thừa nhận bản thân đã kích động khi nhìn thấy nàng. Đăng Tuấn nói “Nâng cao tinh thần tinh nã”, không lẽ là ám chỉ việc này? Hấn sớm đã biết Đỗ Tuyết cùng Quan Cận Chi giống nhau khuôn đúc?

Chết tiệt! Cái gì “Nâng cao tinh thần tinh nã”? Nếu không phải trái tim đủ cường tráng, như thế nào kham được loại hồi hộp này? Hấn vẫn là bị tên tiểu quỷ hai mươi tuổi làm giận sôi lên!

Phuong Đăng ngồi ở trên ghế chậm rãi ổn định cảm xúc dao động, tâm mắt cũng không rời thân ảnh Đỗ Tuyết Dương in trên kính cửa sổ đang đi ra ngoài, có thể nhận thấy nàng đang đi đến cửa lớn, một chiếc xe thể thao Porsche dừng lại cạnh nàng, đó là một nam nhân anh tuấn biểu lộ sự săn sóc ân cần, mang nàng lên xe, sau đó rời đi.

Cái nam nhân kia là Trịnh Quý An, Phuong Đăng đã xem qua bài viết trên báo, hấn đúng là muốn ba ngày sau kết hôn.

Tốt lắm, Đăng Tuấn cố ý cho hấn cái nhiệm vụ này, là muốn xem thử phản ứng của hấn? Vẫn là tìm hấn vui vẻ? Mặc kệ như thế nào, hấn sẽ không bị cái tên họ Đăng kia chinh đảo. Ngày kia “Kiếp hôn ký”, hấn vẫn sẽ như cũ mà đứng hạn diễn xuất, về phần mục đích của Đăng Tuấn là gì thì nếu có cơ hội hấn nhất định sẽ chất vấn.